

Ялинка (скорочено)

Михайло Коцюбинський

Був святий вечір. У хаті в Якима готувалися до свята. Лише сам Яким сидів невеселий. Старший син Василько розмірковував: чи це через те, що нездужає, чи через нестачу грошей, щоб викупити від шевця мамині чоботи. Раптом у хату зайшов чоловік. Він шукав для пана ялинку. Батько подумав та й домовився продати ту, що росла під їх будинком за три карбованці.

На блакитні очі в білявого Василька набігли сльози. Йому жаль стало зеленої стрункої ялинки, що одна звеселяла зимою садок. Батько глянув на сина. Василько замовк, прочитавши в тому погляді невимовний смуток. Ялинку мав відвезти хлопець, бо батько нездужав.

Василько з батьком підійшли до ялинки. їм обом жаль стало молодого деревця. Струнке, зелене, веселе, воно маяло гілочками, наче раділо гостям... Яким вдарив по стовбуру. Ялинка затремтіла від низу до вершечка, наче злякалася несподіваного лиха, і кілька зелених глиць упало на сніг... Яким рубав, а ялинка тремтіла, наче в пропасниці. Василькові здавалось, що вона от-от застогне. Коли вона впала, батько потяг ялинку, а її вершечок волікся и лишав довгу, мов стежечка, смужку. Хлопчик глянув на свіжий пеньок, і дві сльозинки скотились йому по щічках. Він нагорнув снігу, і пеньок зник.

Василько поїхав у місто. Але в дорозі погода змінилася. Вітер дужчав. Насунули снігові хмари і оповили небо. Сонце сховалось. Василько вїхав у ліс. Піднявся холодний вітер, мокрий сніг бив у лице, заліплював очі, налазив за комір. Хлопчик насунув шапку на очі й не помітив, як коні звернули з дороги. Раптом сани вдарилися в горбик, зламалися, і Василько помітив, що він заблукав. Сівши на коней, він повернув назад, почав шукати дорогу, але ще дужче заблукав. У лісі зовсім стемніло. Було холодно й страшно. Виля хуртовина, крутив сніг, а хлопчикові згадалась тепла хата й святковий вечір. Він навіть побачив ту хату, підбіг, але то блимав куш, обсипаний снігом. Здорові дуби стояли навколо, як страховиська. Здавалось, що то мерці стоять навколо й простягають руки. Гілка зачепила й збила шапку. "А-у-у!" — почулося з різних боків. Василько згадав про вовків і похолов. У нестямі він погнав коней і виїхав на узлісся на дорогу. Поряд було село, але навздогінці бігли вовки, вигнувши сірі хребти.

А Яким з дружиною, побачивши таку погоду, занепокоїлись. Олена, мати Василькова, заголосила й заплакала. Яким все виходив на подвір'я і прислухався. А вранці, позичивши коней, вони поїхали шукати Василька. Весело рипіли сани по снігу, весело бігли коні, хоч дорога була трохи збита. Та не весело було на серці в Якима й Олени. Побачивши сани, жінка запричитала, похилив голову батько. Враз щось підїхало. Це був братів наймит. Він розказав страшну пригоду й те, що Василько живий і вже дома. А сюди наймит приїхав за ялинкою, щоб відвезти її в місто.

З радості плакали Яким та Олена, обіймаючи сина, а він розповідав їм про свої

пригоди.